

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 185.

Ottende Session.

50de Møde.

Tirsdagen den 10de Februar.

(Fortsat.)

Kirke- og Underviisningsministeren: Af den Udvikling, den ærede sidste Taler har givet af sit Forslag, vil Thinget uden tvivl allerede have seet, at Spørgsmaalet egentlig ikke saameget vedrører Cultusministeren som min ærede Collega Justitsministeren, og det staaer saaledes heller ikke i nogen videre nær Forbindelse med Motiverne til det nu foreliggende Lovforslag. Jeg skal derfor ikke videre udtale mig om, hvorvidt det i og for sig kan være rigtigt eller ønskeligt at fremkomme med en almindelig Bestemmelse om en Forandring i Lovens 5—2—30, men jeg troer ialtsald, at det vilde være nødvendigt at give Forslaget en noget forandret Redaction, for at dets egentlige Virkning kan blive fuldkommen tydelig. Det er ikke en saa let Sag at opfatte, og endnu mindre kort og tydeligt at gjengive den hele Situation, som fremkommer ved succesfulde Forandringer i Bestemmelserne om Daaben. Den ærede Forslagsstiller har allerede givet et særdeles godt Bidrag dertil ved at antyde den meget væsentlige Forskjel, der er mellem den Opfattelse af Daaben i denne Retning, der fandt Sted i den ældste Tid, og den, der efter de senere Bestemmelser er bleven den egentlig givne, og som altsaa ingenlunde først skulde blive det ved den nu foreliggende Lov. Det er nemlig klart, at man endnu paa Lovens Tid gik ud fra, at Ingen kunde anerkendes som Medlemmer af Samsundet, uden at være døbt,

hvilket ganske blev stillet ved Siden af at blive levende født; der staaer nemlig i Loven: „Levende født eller døbt“. Imidlertid kunde dette ikke holde sig som en absolut Bestemmelse, da det senere blev anerkjendt, at der ogsaa i det borgerlige Samsund kunde være Troesbekjendere, som aldeles ikke vedkjendte sig Daaben, og man maatte derfor, ikke lang Tid efter at Loven var udkommen, see bort fra denne Bestemmelse med Hensyn til disse Troesbekjendere. Men dernæst kom der jo ved Forordningen af 30te Mai 1828 og den dertil hørende Forordning af 4de Juni 1828 en endnu mærkeligere Undtagelse fra dette Princip, idet det nu, ganske imod den tidligere Grundregel, blev Tilfældet, at der var mangfoldige Børn, fødte af Forældre i Statskirken, der indenfor en vis Tidsfrist vare uden Daab, men som dog havde Arveret. Naar de nemlig bleve fødte i det Tidsrum, der nærmere omtales i Forordningen, kunde de i Løbet af 3 eller 9 Maaneder conservere deres Arveret uden at være døbt, hvilket kunde have stor Betydning for Andre, idet Børnene, naar de døde inden Udløbet af denne Tid, bleve anerkjendte som de, der havde Arveret i sig. Det er altsaa klart, at Lovens Bestemmelser om Daaben som Betingelsen for Arveret saaledes i Virkeligheden var væsentligt forandret ogsaa med Hensyn til Bekjendere af den daværende Statsreligion. Imidlertid stete der en endnu betydeligere Forandring ved Loven af 13de April 1851. Ved denne Lov blev den Bestemmelse givet, at selv de, der hørte til Religions-samsund, der anerkjendte Daaben, men hørte til de anerkjendte Troes-samsund og altsaa ikke havde Forpligtelse til at lade Daab af de nys fødte Børn foretage, kunde ganske fritages for alle Følger